

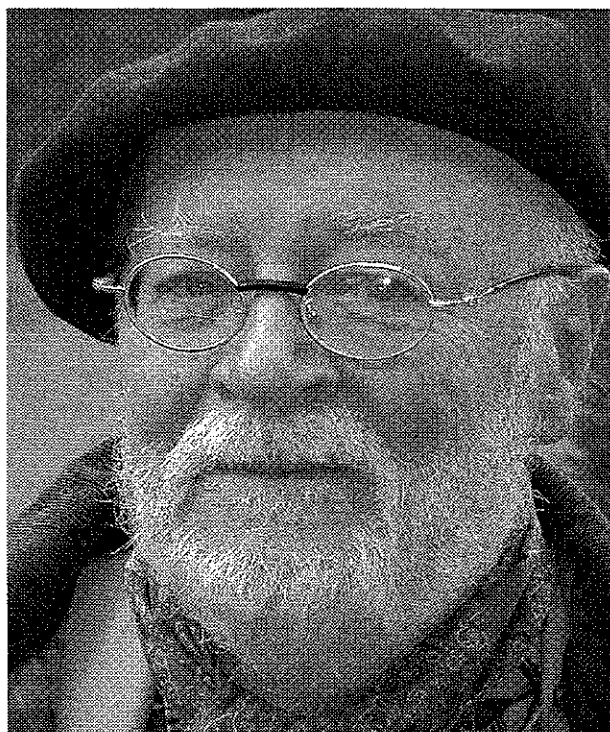
Paul Siegfried Jäkel in memoriam

Germaanisen filologian entinen lehtori ja Kreikan kirjallisuuden dosentti Paul Siegfried Jäkel (s. 30.7.1929) kuoli äkilliseen sairauskohtaukseen 15. tammikuuta kotonaan Wienissä.

Jäkel suoritti 1958 filosofian tohtorin tutkinnon klassillisen filologian alalta Hampurin yliopistossa. Hän työskenteli pankki- ja vakuutusosalalla, mutta jo samaan aikaan hän toimitti *Der grosse Knauer* -tietosanakirjan antiikkia käsittelevät osat. 1968–1973 Jäkel toimi Regensburgin yliopiston klassillisen filologian tutkimus-assistenttina. Turun yliopiston germaanisen filologian ap. lehtoriksi hänet nimitettiin 1974 (yp. lehtoriksi 1978) ja Kreikan kirjallisuuden dosentiksi 1975. Virkauransa kuluessa hän toimi stipendiaattina ja tutkijana useissa maissa, mm. Yhdysvalloissa (Harvard, Princeton), Englannissa (British Academy), Itävallassa (Itävallan Tiedeakatemia ja Wienin yliopisto) sekä Puolassa (Puolan Tiedeakatemia). Hänet nimitettiin myös Helsingin yliopiston Kreikan kirjallisuuden (1983) ja Åbo Akademin saksankielisen kirjallisuuden dosentiksi (1994).

Jäkel oli erinomainen ja ahkera kirjoittaja, *Menandri Sententiae* -kommentaarin (1964) ja sen saksankielisen käännöksen (1986) ohella hän kirjoitti kaksi monografiaa sekä noin 80 artikkelia klassillisen ja germaanisen filologian alalta. Hän toimitti useita tieteellisiä artikkelikokoelmia ja toimi yhdentoista Turussa järjestetyn kansainvälisen konferenssin isäntänä (1985–2001). Jäkel rakasti opettamista ja luennoimista; hän oli vaativa ja innostava opettaja. Tätä työtä hän teki viimeisinä elinvuosinaan myös ulkomailla, kutsuttuna luennoitsijana mm. Etelä-Afrikassa, Unkarissa ja Puolassa. Täksi kevääksi hänet oli kutsuttu Bakun yliopistoon pitämään luentosarja Goethen *Reineke Fuchs*-teoksesta, jota hän valmisteli innolla aivan viimeisinä elinpäivinä.

Siegfried Jäkelin poismeno on jättänyt Turun yliopiston humanistiseen tutkimukseen aukon, jota lienee mahdoton täyttää. Hän oli niitä viimeisiä monialaisia ja laajan kentän hallitsevia tutkijoita, jollaisia nykyajan yliopistolaitos ei taida enää missään päin maailmaa synnyttää.

Paul Siegfried oli kosmopoliitti ja herrasmies, joka jäi Juseniassa myös sellaisten opiskelijoiden mieleen, joita hän ei edes opettanut. Avoimuutensa, ennakkoluulottomuutensa sekä erinomaisen huumorintajunsa ansiosta hänellä olikin valtava tuttava-, työtoveri- ja ystäväpiiri niin Suomessa kuin ulkomailla. Hän katsoi aina luottavaisesti ja optimistisesti tulevaisuuteen. Tämä on varmasti paras muisto, jonka hän jätti elämänsä ihmisille.

Ystävien ja työtovereiden puolesta

Asko Timonen